

Justitia Regnorum Fundamentum Díj, 2014

Dr. Székely László, az alapvető jogok biztosa olyan személyiségeknek adományozott Justitia Regnorum Fundamentum Díjat, akik a maguk területén kiemelkedő munkát végeztek az emberi és állampolgári jogok mind teljesebb érvényesüléséért, a rászorulók, sok esetben kirekesztettségben élők, az érdekeik képviseletére alig, vagy nem képes emberek, és a jövő nemzedékek alapvető jogainak védelméért. A 2007-ben alapított díjat idén július 4-én az Alapvető Jogok Biztosának Hivatalában vehette át a három kitüntetett: **Karátson Gábor**, a Védegylet tiszteletbeli elnöke, Kossuth-díjas író, filozófus; **Prof. Dr. Kukorelli István**, ELTE ÁJK Alkotmányjogi Tanszék vezetője és **Lankó József**, Alsószentmárton plébánosa, a Szent Márton Caritas Alapítvány elnöke. (Az elismerés elnevezése, I. Ferenc magyar király és császár jelmondatát idézi, mely szerint „Az igazság a birodalom alapja”). Az alábbiakban bemutatjuk a díjazottakat:

Bajtai László felvételei

Kukorelli István professzor

Téten látta meg a napvilágot. Nagy ívű pályát futott be, elismert alkotmányjogász, alkotmánybíró, az MTA doktora, s mindeközben soha nem szűnt meg téti honpolgár lenni...

Ezernyi szállal kötődik gyermekkorának helyszínehez, a szülőfaluhoz, amelynek várossá válásakor – legnagyobb örömeire – első díszpolgárává lehetett, s az iskolához, a pannonhalmi bencés gimnáziumhoz, amelytől életre szóló, meghatározó élményeket kapott, és amely a közösségi lét szépségével ajándékozta meg. A Pannonhalmán töltött négy, sok szempontból szigorú, kemény, de szellemi-lelki növekedés szempontjából meghatározó év során a bencés tanárok gondolkodásra ösztönözték diákjaikat, folytonos kétkedésre, arra, hogy érvek és ellenérvek mentén gondolkodjanak s haladjanak az értékek elfogadása felé. Kukorelli István ott tanulta meg, hogy az embernek az *elvei szerint kell cselekednie és nem a cselekedeteire kell elveket keresnie*. Vallja, hogy Pannonhalmán együtt van ezer esztendő, s ez arra figyelmeztet minket, hogy meg kell próbálnunk összeegyeztetni a haladást a modernizációval, a magyarságot az európaisággal. Mindig ezen eszmék jegyében igyekezett munkálkodni. 2004-ben a bencés közösség a *Szent Márton-díj* odaítélésével hálálta meg a nagy jogtudós hűségű kötődését, 2011-ben pedig a Pannonhalmi Diákszövetség elnökévé választotta.

Kukorelli István 1970-ben érettségizett Pannonhalmán, majd egy év sorkatonai szolgálat után, 1971-ben kezdte meg tanulmányait az ELTE Jogi Karán. Elsősorban az államjog érdekelte. Másodéves korától részt vett a tanszéki diákkörben, később annak titkára lett. Az államvizsga után az alkotmányjogi tanszéken kezdett dolgozni. Fiatal oktatóként a közjog és annak történelmi vonatkozásai foglalkoztatták. 1976-tól évente 2–3 szemináriumot vezetett, és mind a mai napig ragaszkodik az emberközeli oktatáshoz, „osztályaihoz”. Gondosan őrzi összes szemináriumi csoportja névsorát. Kitűnő diákok nőttek ki a kezei közül. Kukorelli István magáénak vallja *Magyary Zoltán* ismert mondatát: „*Nem az a professzor, aki tanít, hanem akinek tanítványai vannak...*” S tanítványai meghálálják elhivatottságát... Tanárok esetében természetes jelenség, hogy

diákjaik különböző tartalmú és értelmű „becenvev” használnak egy-egy oktató megjelölésére. Az azonban már korántsem mindennapi, hogy a professzor úr a „Kukó” becenevet büszkén vállalja olyan közösség előtt is, amelynek szemében ő maga az állandóságot, a bölcsességet, a higgadt megfontolást képviseli, és mégsem veszít semmit tekintélyéből... Több ízben is őt választották meg a Jogi Kar legnépszerűbb oktatójának. A hallgatók internetes bejegyzései is rendkívüli népszerűségéről tanúskodnak.

1988-ban kandidátusi fokozatot szerzett, 1988–1989-ben az ELTE Állam- és Jogtudományi Karának oktatási dékánhelyettese volt. Két évvel később kinevezték az Alkotmányjogi Tanszék vezetőjévé, amely tisztséget 1999-ben történt alkotmánybíróvá választásáig töltött be. Napjainkban ismét ő a tanszék vezetője. 1992-ben jelent meg Alkotmányjog c. tankönyve. A közjogi rendszerváltozás után ez a kötet vállalkozott először az alkotmányjog teljes és átfogó feldolgozására. Szemléletváltást hozott az alkotmányjog oktatásában. Szakított az alkotmányjogi normák egyszerű ismertetésével, a jog mindenkor ható ideológiai funkciójával. A kötet nemcsak a hatalmi viszonyoknak intézményes keretet adó, egyre nagyobb jelentőségű jogág normáit ismerteti, hanem tudományos nézeteket és alkotmányos értékeket is közvetít. A kötet több kiadást is megért; hallgatók tízezrei tanultak belőle az évek során. Kukorelli István 1998-ban habilitált, majd 1999-ben a köztársasági elnök egyetemi tanárrá nevezte ki.

Közéleti működésének kezdetét a *Pozsgay* Imrével való szoros munkakapcsolata jelentette: előbb a Hazafias Népfront Országos Tanácsa és Titkársága tagjának, majd 1989–90-ben az ügyvezető elnökség elnökévé választották. Az ügynevezett harmadik oldal képviselőjeként részt vett a Nemzeti Kerekasztalon. Ez az időszak élete egyik nagy élménye. A Nemzeti Kerekasztalra ma már egyfajta alkotmányozó nemzetgyűlésként tekint: ott születtek meg a rendszerváltás törvényei. 1990-ben a Hazafias Választási Koalíció képviselőjelöltjeként indult az országgyűlési választásokon, egy évvel később pedig alapító tagként bábáskodott a Nemzeti Demokrata Szövetség megszületésénél. Ezután visszahúzódott a politikai élettől. 1994-ben az Országos Választási Bizottság tagja, 1997-től pedig a tes-

Dr. Kukorelli István, Karátson Gábor felesége, Dr. Székely László, Dr. Szalayné dr. Sándor Erzsébet, Lankó József és Dr. Szabó Marcell

tület elnöke lett. Ezt a munkáját nem politikai, hanem közéleti megbízatásnak tekintette, s mindvégig törekedett arra, hogy semlegesen, az egyes pártoktól egyenlő távolságot tartva dolgozzon. Ars poeticája: „mindent arányosan”. E hozzáállásnak is köszönhető talán, hogy 1999-ben hatpárti konszenzussal választották meg alkotmánybírónak. Alkotmánybírói működésének 9 éve során közel háromezer döntéshozatalnak volt részese. 228 ügynek volt az előadója, 61 esetben pedig különvéleményt, illetve párhuzamos indokolást írt. Sok belső küzdelmet jelentettek számára azok az esetek, amikor nem tudott azonosulni az alkotmányossági kérdésekben megszületett testületi döntésekkel, s ilyenkor – nem szívesen bár, de – különvéleményt írt; azt tartja, hogy e különvélemények gyűjteménye az ő élő lelkiismerete. S valóban: nincs is olyan különvéleménye, amelyet az idő látványosan megcáfolt volna, sőt, nem egyet fényesen igazolt is. Alkotmánybírói mandátuma 2008. július 3-án járt le, ezt követően visszatért a tudományos életbe. Akadémiai doktori értekezését 2010-ben védte meg. 2011-től az MTA Állam- és Jogtudományi Bizottsága elnöke. 2010-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje a csillaggal kitüntetését. 2008 és 2013 között szűkebb hazájában, a győri Széchenyi Egyetem Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Karán oktatott, az Alkotmányjogi és Politikatudományi Tanszék vezetőjeként.

Kukorelli István részt vett az ország egyik legrégebbi szakkollégiumaként működő *Bibó István Szakkollégium* megalapításában, amelynek 1983 óta elsődleges célja szakmailag felkészült, közéleti kérdésekben tájékozott és a társadalom problémái iránt nyitott jogászok és politológusok képzése. 2005-ben a szakkollégium szimbolikus gesztusként átadta Kukorelli Istvánnak összes kulcsait, 2008-ban pedig a *Harkály-díjjal* tüntette ki.

Kukorelli István alapító tagja a Független Jogász Fórumnak, a Magyar Népfőiskolai Társaságnak, a Magyar Politikatudományi Társaságnak és a Magyar Alkotmányjogászok Egyesületének, Ez utóbbinak 2007-től elnöke. Eddigi pályafutása során összesen mintegy

ötven civil szervezetnek volt tagja, illetve tisztségviselője.

A *Justitia Regnorum Fundamentum*-díj átadásával az ombudsman elismerését fejezi ki azért a gazdag tudományos, oktatói és közéleti munkásságért, amelyet Kukorelli István az elmúlt évtizedekben fáradszaktalanul kifejtett.

Lankó József plébános

Az alapvető jogok biztosa és a Magyarországon élő nemzetiségek jogainak védelmét ellátó biztoshelyettese, Dr. Szalayné dr. Sándor Erzsébet személyes nagyrabecsülése mellett a Justitia Regnorum Fundamentum díjjal is szeretné elismerni azt a több évtizedes, fáradszaktalan és önfeláldozó munkát, amelyet Lankó József alsószentmártoni plébános a mélyszegénységben élő, köztük nagy számban roma honfitársaink érdekében végzett és végez.

Lankó József 1955 márciusában született Kurdon, Tolna megyében. A helyi plébános javasolta, hogy a jó képességű, ráadásul kicsi korától ministráló és folyton „a templom környékén lábatlankodó” fiú a helyi általános iskola után a tanulmányait egyházi gimnáziumban folytassa, Cserháti József pécsi püspök pedig arra biztatta, hogy az esztergomi ferences gimnáziumot válassza. Az itt szerzett élmények alapvetően meghatározták szemléletét és későbbi életútját is.

A gimnázium utolsó évében döntötte el, hogy a papi hivatást választja, így érettségi után azonnal felvételizett a pécsi egyházmegye papnevelő intézetébe, a püspök azonban jó tanulmányi eredményeire tekintettel úgy döntött, hogy a pesti Hittudományi Akadémián folytathatja tanulmányait. A teológiai karon hamar kialakult egy olyan társaság, amelynek tagjai erőteljesen érdeklődtek az újdonságok iránt, megismerve az egyházi élet minden ágát, így például a Bokor bázisközösségeket és az „egyház föld alatti életét” is. Lankó József azzal a hittel jött el Pestről, hogy egyházat épít, elsősorban kis közösségeken keresztül.

A pécsi püspök 1980-ban szentelte pappá, de már az ezt megelőző nyáron végigmotorozta az egyházmegyét, hogy lássa, hol van nagy szükség káplánra. Végül Siklóson kezdte meg szolgálatát, ahol az idős plébánost segítve a város mellett kilenc – többségében rendkívül hátrányos helyzetű – falu lelkipásztori szolgálatát is ellátta. Ez az időszak a kísérletezés ideje volt: a gyermekek lelkéhez vezető úton nagy lelkesedéssel és sok szeretettel több módszert is kipróbált. Olyan sikeresen, hogy a plébánián a következő évben már felnőtt hittan csoportja is alakult. Az ezzel a közösséggel való munka meghatározó élménye az életének: *„több mint harmincan voltak, köztük analfabéta idős asszonyok is, sokan magyarul sem értettek jól. Meg kellett találni a módját annak, hogyan válhat az Evangélium számukra is befogadhatóvá, örömhírré.”*

Hétévnyi kápláni szolgálat után 1987-ben a nagy-harsányi plébániára helyezték, majd 1989 augusztusában a horvát határtól három kilométerre fekvő, 1200 lélekszámú Alsószentmártonba költözhetett. A nyolcvanas évek második felétől a hazai és az európai cigány pasztorációs mozgalom egyik előmozdítója lett, 1990 júniusában Mayer Mihály püspök erre tekintettel nevezte ki az egyházmegye cigányokért felelős lelkészévé.

Lankó József – ahogy ő mondja – „a bajjal együtt érkezett a régióba”. Amikor Siklósra került, szinte mindenki járt dolgozni száz kilométeres körzetben. Romák és nem romák mindennap találkoztak egymással, új családi kapcsolatok alakultak, egzisztenciálisan a szakmunkás is előbbre jutott. Éppen Alsószentmártonba költözésekor, 1990-ben egymás után szűntek meg az állami munkahelyek, ezáltal soha nem látott munkanélküliség köszöntött a helyi cigányságra.

A bizonytalan társadalmi és gazdasági viszonyok azonban az atyát nem bátortalanították el, inkább új erőt és értelmet adtak missziójának. Erről egyik interjújában a következőképpen beszélt: „A paptársaim közül a legtöbbnek nem adatik meg, hogy úgy kezdje hirdetni az Evangéliumot, hogy közben kezd felépülni a helyi egyház. Mindezt ráadásul egy másik kultúrában, ahogy Jézus hirdette a szegényeknek. Véletlenül pont azt választottam jelmondatomnak, »hogy örömhírt vigyek a szegényeknek...« (Lk 4,18), pedig akkor még fogalmam se volt róla, hogy ide fogok kerülni.”

Lelkipásztori szolgálatát is ez a mottó és lelkiiség határozza meg. A szinte kizárólag mélyszegénységben élő – köztük többségében roma – közösség pasztorálása és szociális segítése kéz a kézben haladt. Az egyén méltóságának megőrzése és a személyes életutak kialakításában való közreműködés mellett Lankó József mindig kiemelt figyelmet szentelt a közösségépítésnek is.

Mindennapi lelkipásztori munkája mellett részt vett a Gandhi Gimnázium létrehozásában, majd 1996-ban – Derdák Tibor szociológussal és a paderborni érsekség cigányokért felelős papjával, Lothar Weiss-szel – megalakította a Collegium Martineum Középiszkolai Tehetséggondozó Kollégiumot. A Pécshez közeli Mánfán működött intézmény azon kevesek egyike volt, amely a többszörösen hátrányos helyzetű, elsősorban cigány származású gyermekeket minőségi középfokú oktatáshoz és érettségéhez segítette. Az intézmény alapelve az volt, hogy a kollégisták ne kizárólag kisebbségi osztályokban tanuljanak tovább, hanem integrált oktatási körülmények között szerezzenek érettségit. A megfelelő támogatások hiánya miatt azonban az intézmény tizenkét év után, 2008-ban megszűnt.

A Szent Márton Caritas Alapítvány 2000 tavaszán jött létre azzal a céllal, hogy az Alsószentmártonban évek óta sikeresen működő sokrétű szociális, karitatív és közösségfejlesztő tevékenységeknek intézményi hátteret biztosítson, valamint programjait – kibővítve és továbbfejlesztve – kiterjessze Dél-Baranya más halmozottan hátrányos helyzetű, főként cigányok által lakott településeire. Programjaik három térségi központ köré szerveződnek, ezek: Alsószentmárton, Kőrös, Gilvánfa.

Az egyes falvakban működő szolgáltatások és programok mellett azonban több olyan programelemet működtetnek, amelyek túllépnek az egyes kistérségek határain, így például a mozgó jogsegélyszolgálatot több környező településről is igénybe veszik.

A Szent Márton Caritas Alapítvány emellett hét éve, uniós forrásokból felépíthette Baranya megye egyik legszínvonalasabb köznevelési intézményét, a közel száz gyermek fogadására alkalmas *Szent Márton Óvodát*. A katolikus egyház fenntartásában működő intézmény pedagógia módszereivel, szemléletével s a családokkal folytatott kommunikációjával a településen és a régióban is egyedülálló integrációs, közösségfejlesztő hatású. Az alapítvány emellett *tanodát tart fenn* Alsószentmártonban, Kóróson, Adorjáson, Magyarmecskén, Gilvánfán, *családi napközit* Oldon és Nagyfaluban.

Lankó József az intézmények működésével kapcsolatban egy interjúban elmondta: „*Parancsokkal óvodát, tanodát nem lehet működtetni. Csak akkor működnek jól, ha mindenki a maga ügyének érzi, és megérti, hogy a másokban mi munkál.*”

Az atya az alapítvány révén a faluban ételosztással is segíti a rászorulókat. Közel húsz éven át a plébánián működött a „*Gondviselés konyhája*”, de a tíz éve épült közösségi házban az elmúlt években sikerült egy professzionálisan működő konyhát is berendezni. Három falu száz óvodásának és kilencven idős emberének főznek, s ők szállítják az ételt Oldra és Nagyfaluba.

A missziós munka anyagi forrásait a *német katolikus egyház segélyszervezetétől, a Renovabistól és a witteni Szent Pius egyházközségtől* kapja, ahol egyébként egy egyesület is létrejött, amelynek az az alapvető célja, hogy támogassa az alsószentmártoni munkát. A szerény pályázati lehetőségek mellett komoly segítség, hogy az egyházmegye új vezetése is nagy hangsúlyt fektet erre a pasztorációs munkára.

Karátson Gábor író, festő, filozófus

Az élet misztériumát emberi kéznek szentségtelenül érintenie nem szabad – Karátson Gábor e lakonikus mondattal megalkotta az optimális természetvédelmi törvényt, amelynek érvényesüléséhez persze – tudjuk jól – ma hiányoznak a szellemi, de főként a morális alapok. Karátson Gábor írásaiból világos képet nyerhetünk az emberiséget ma már léteben fenyegető ökológiai válság kialakulásának okairól, s a bár nehezen, de talán egyedül járható kiutat is megmutatja. A magyar nemzet a Kossuth-díjjal fejezte ki a művész és filozófus iránti nagyrabecsülését; hivatalunk a jövő nemzedékek életminőségéért tett szolgálatait szeretné elismereni. Justitia Regnorum Fundamentum díja valójában az odaítélőnek megtiszteltetés, s a méltatás legodaillóbb módja, ha az ő szavait idézzük fel, s tanulunk belőle mindannyian.

„*A Földön ma két folyamat egyszerre zajlik. Egyfelől a természettudomány és a technika megállíthatatlan fejlődése sodor magával valamerre – hívei szerint fölfelé –, másfelől a természet, s az emberi szellem ugyanilyen sebességgel hanyatlik.*” „*Egy nyolcezer éves fejlődés lepleződik le. Logiku-*

san adódott egyik lépés a másiktól, mindinkább kivonódott a természetből a szellem, maradt csak a nyereségre való törekvés." „Elérkeztünk a kritikus törésponthoz... most meg tudnánk fordítani az egész folyamatot. De egy világtörténelmi, egy léttörténelmi fordulatra kellene bekövetkeznie. Más nem segít." „A Lét és Nemlét ősforrásaihoz kell visszatérnünk [...] Abba a mélységbe, amelyben minden egyes lény és dolog gyökerezik." „Ezek a formák nem hiába lettek ilyenek. Évmilliókig dolgozott rajtuk valaki. A föld mélyét és az eget, mint valami élő szobrot, létrehozta. És ezt nem vagyunk hajlandók megérteni." „Egy ország nem csak a gazdagoké és hatalmasoké, de nem is csupán az embereké. A sündisznóké is, a halaké, a szikláké, férgéké, füveké, kutaké, szántóföldeké, folyóké." „Emberek, állatok, sziklák, fák, folyók Lét és Nemlét tekintetében, kozmikus méltóságukat illetően egyenrangúak." „Nemcsak a férfit és a nőt szerkesztette egybe az Isten, hanem a rétet és a fűszálakat is, az eget és a madarakat, a hegyet és az erdőt, az erdőt és a vaddisznókat, őzeket, szarvasokat, a talajt és a gilisztát, a patakokat és a tisztaságot. Sok idejébe került ez az egybeszerkesztés, ezt nevezzük evolúciónak."

„A gyermek érzi még, hogy közte és a kő meg a fű között nincs olyan nagy különbség, ezek valahogy egy ismeretlen kontinuumot alkotnak." „A mai »hivatalos« gondolkodás viszont mindent szigorúan szétszabdál." „Míntha bizony Isten különálló fizikai tárgyakat teremtett volna, és nekünk módunkban állna őket tetszésünk szerint csoportosítani és átcsoportosítani. Rétekből, szántóföldekből, dombhajlatokból, anyaföldből például zagyatározókat csinálni. Valamennyi példa azt mutatja, hogy ez nem így van." „Túlságosan is régóta folyik már az evolúció elleni támadás azok részéről, akik nem haboztak a teremtés értelmére törni soha, egyetlen pillanatig sem: romhalmazzá, szeméttelppé változtatni a földet."

„Ha azért akarunk megváltozni, hogy megússzuk az ökológiai krízist, akkor nem fogjuk megúszni. Nem bocsátanak meg az istenek, mert önzők vagyunk." „Ha rádöbbenünk arra, hogy az állatokat, a fákat, a folyókat meg a sziklákat önmagukért szeressük, akkor mi is megmenekülünk. De ha állandóan azt számítgatják a mérnökök, hogy mit kell tenni ezért meg azért, akkor végünk van. Ezért tartom én nagyon fontosnak a kínai filozófiát, mert mindez élesen kiviláglik belőle." „Sok évtizednyi munkába került, hogy legalább számomra nyilvánvalóvá váljék, festészet, költészet és írás s a kínai filozófusok fordítása az én esetemben ugyanaz a munkaterület."

Karátson Gábor komplex, a verbalitáson messze túlmutató, de festményei mellett szavakban is elbeszélni tudott felismeréseit az emberi szellem hanyatlását megelőzően létrejött kincsestárakból meríti, ahol az ősi tudás még megvan – régi korok, távoli földek és félreeső hazai zugok kultúrájából. Így vált az '56-os forradalom és a Duna mellett élete egyik meghatározó élményévé a gyimesi csángókkal, zenéjükkel, táncaikkal, s az általuk gondozott kárpáti völgyekkel való találkozás.

A forradalom után rá mért bürtönt követően bizonyos volt abban, hogy „magyarul ezentúl csak hazudni lehet, amire nem volt semmi kedvem; szerepe lehetett ennek is abban, hogy szabadulásom után a festészet, a leonardói

„néma nyelv" iránti érdeklődésem újraéledt..." Ennek „kétsébsébbi ökológiai érdeklődéssel is összefüggő mélyebb értelmé is volt: a festészet a hivatalos, technicista világnyelvből rég kiszorított gondolatok kifejezésére is képes, s így bizonyos értelemben a költészet másik felének is tekinthető." „Biblia-akvarelljeimmel nem illusztrálni akartam a Bibliát, hanem kérdéseket szerettem volna intézni a szent szövegekhez." „Az álmodó kérdezés lehetővé teszi, hogy a szövegben rejtőző, bennünket gyógyító képek előlépjenek."

A lila Milka-tehenek virtuális világában Karátson Gábor a művészetet ajánlja kiútként: „Ha a gyerekek mind füvet festenek fél évig, megváltozna egész Magyarország! Mert mély tudást közvetít az, ahogyan ezek a fűszálak állnak." „A japánok nem hiába találták ki az ikebanát. Olyan tudást közvetít, amit nem is lehet igazán szavakba foglalni." „Fogadni mernék, hogy nincs olyan politikai iskola, amelynek tanárai kihoznák ide a fiatalokat, és két héten át nézhetnék velük a patakat. A legfontosabb az volna, hogy érzékileg tapasztalják ezt meg, és akkor megváltozna a gondolkodásuk." „Lao-ce egyik versében azt mondja el, hogy a politikának kellene elsősorban tanulnia a hegyi pataktól. A patakvágás egy nyelv, amelynek van egy mély, szavakba nem foglalható tudása is." „A magas kultúrák köziül talán a kínai állt a legközelebb egy úgynevezett ökológiai gondolkodáshoz. Persze a navahók, a csejennek vagy a hopik is közel álltak a természethez (benné éltek), de... bármilyen fájdalmas is, mi már nem tudnánk törzsekben élni. De az, hogy Kínában, egy nagy birodalom kultúrájában őriztek meg ilyen sok mindent ebből az eredeti, ősemberi gondolkodásból, még ma is sok mindenre megtaníthat."

„Már Gyimesközéplekon is, lám, a fából készült villanyoszlopot betonra cserélik. Racionálisan be lehet látni, hogy jobb a betonoszlop, nem fog elkorhadni. Mégis látom, ahogyan a romlás szétterjed körülötte. [...] Ha még néhány ezer ilyen cserét végrehajtanak, olyan lesz ez a vidék, akár a Nagykörút. Állandóan egy részletet tökéletesítünk, jelen esetben azt, hogy a villanypózna ne korhadjon el. Bölcs gondolat. Ám a természet nem így gondolkodik, hagyja elkorhadni az oszlopot. A fa kidől, majd elkorhad, csupa élet minden. Az elkülönítő tökéletesítés magát a lényegét öli meg. És maradnak a zörgő részek. Hát ez a hegyi patak prédikációja. Isten szava. Azt mondja, hogy mindennek, ami történik, mély, mély értelmé és igazsága van."

A képi világ, a fogalmazás és a lélek tisztasága, a bürtönt is vállaló, hetedhét országot lélekben bekalandozó igazságkeresés, s az ott fellelt, az őskeresztény, az antik kínai vagy éppen a hopi szellemi kincsek intuitív ötvözése, s mindennek eredeti szintézise eredményezi Karátson Gábor sajátos életművét, melynek nem utolsó sorban integráns része a szelíd ember határozott állásfoglalása. A dunai evezős a bósi erőmű építésekor sarokba szorítva érezte magát: „Hová menjek? Kivándoroljak? Mert hát mi maradt nekem Magyarországból?" Így született meg a Duna-mozgalom, majd „a Tisza-cianozás miatti rémületből" a Védegylet. Karátson Gábor képpel, szóval, evezővel tanít, s ha bántják a Tiszát, a Dunát, mikrofon előtt, a tömegeket lelkesítve. A szó, a gondolat, a látomás, a tettek bölcs és derűs emberét köszöntjük, s köszönjük, amit értünk, gyermekeinkért, unokáinkért tett.